

ת"פ 4183/11-18 - מדינת ישראל נגד ששון משה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4183-11-18 מדינת ישראל נ' משה

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י עו"ד רינת יצחקי, עו"ד מוטי ריזמן

ועו"ד דניאל אשכנזי

נגד

ששון משה

הנאשם:

ע"י עו"ד זהר משה

החלטה בטענה מקדמית של פגם או פסול בכתב האישום

1. הסניגור טען כי בהגשתו של כתב האישום בתיק זה נפל פגם או פסול ולכן יש לבטלו. הרקע לטענת הסניגור הוא העובדה שבמקור הוחלט על ידי התביעה המשטרית לסגור את תיק החקירה, ובעקבות ערר שהגיש המתלונן שינתה התביעה את דעתה והחליטה להגיש נגד הנאשם כתב אישום.

עמוד 1

2. לטענת הסניגור, התביעה אינה מוסמכת לשנות החלטה לסגור תיק, שכן בסעיף 64(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, נקבע שהמתלונן רשאי לערור על החלטת הגוף החוקר או הגוף התובע בפני הפרקליטות, ולא נזכרת בחוק אפשרות לערור או להשיג על ההחלטה בפני הגוף שהחליט במקור לסגור את התיק. הסניגור הפנה לשתי החלטות של בתי משפט שלום שבהן התקבלה טענה זוהי: ת"פ (תל אביב) 6594/06 **מדינת ישראל נ' אברהם הללי** (12.3.2008) ות"פ (רחובות) 2582/05 **מדינת ישראל נ' אלעד מנצור** (28.11.2007). הסניגור השווה את החלטת התביעה לשנות את החלטתה המקורית בעקבות הגשת ערר לכך ששופט ידון בערעור על החלטתו שלו.

3. על מנת שיוכל להעמיק את טענתו ולהרחיבה, הסניגור ביקש במהלך הדיון לקבל לידי העתקי ההחלטות על סגירת התיק ועל פתיחתו מחדש, אך טרם הגיש בקשה מסודרת בעניין זה. כיוון שכן, עסקה טענתו בשלב זה בהיבט הסמכות בלבד.

4. התביעה ביקשה שאדחה את טענת הסניגור, שכן לטענתה התביעה מוסמכת להורות לשנות החלטה שקיבלה לסגור תיק. התביעה הפנתה בהקשר זה להחלטה בבג"ץ 844/86 **איתי דותן נ' היועץ המשפטי לממשלה** (1987), שבה נאמר ש"סמכותו של מי שמטפל בחומר החקירה היא פועל יוצא ממעמדו כתובע. המחוקק קבע אימתי התובע רשאי להחליט על סגירת תיק, והחלטה זו - משמע השלילה של ההליכים - פותחת בפני אדם מוגדר, היינו המתלונן, את הדרך להשיג על ההחלטה ולהביאה לדיון חוזר... סיכומו של דבר, הטיפול והדיון של התובע בתיק חקירה שנסגר בעבר אינם מותנים, על פי הוראותיו של החוק, בכך שהוגש ערר, וגם אם לא הוגש ערר וגם אם לא ניתן להגיש ערר, מסורות בידי התובע כל הסמכויות שהוקנו לו בחוק לגבי הגשת אישומים". השופט שמגר הוסיף והזכיר באותו פסק דין את העקרון הנוהג במשפט המנהלי שלפיו "רשות מינהלית רשאית לשוב ולשקול החלטות ולשנותן... ובלבד שהדבר מבוסס על שיקולים לגופו של העניין". הלכה זו אושררה בפסק הדין בע"פ 1551/15 **עבדאללה שולי נ' מדינת ישראל** (2016), שאף אליו הפנתה התביעה, וכן בבג"ץ 3070/17 **פלואי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (2018). התביעה הפנתה עוד לשני פסקי דין של בתי משפט שלום שבהם נדחתה טענה דומה לזו שהעלה הסניגור בפני - ת"פ (פתח תקווה) 35005-11-17 **יאיר נחמני נ' מדינת ישראל** (2018) ופל"א (פתח תקווה) **מדינת ישראל נ' טל כהנא** (2017); עוד הפנתה התביעה לכך שבשל קיומה של סמכות עצמאית של הגוף שסגר את התיק להורות על פתיחתו מחדש, נקבע בפסקה 9 להנחיית פרקליט המדינה 1.11 כי אם בעקבות עיון בערר שהוגש משתכנע הגוף שסגר את התיק שעליו לשנות את החלטתו המקורית לסגור את התיק, אין כלל צורך לדון בערר.

5. אכן, נקודת המוצא במשפט המנהלי היא ש"האינטרס הציבורי בתיקון החלטות אינו מאפשר להכיר בעיקרון של סופיות לגבי החלטות מינהליות. מבחינה זו, הנחת המוצא לגבי החלטות של רשויות מינהליות הפוכה מזו שנוהגת לגבי פסקי דין של בתי משפט" (דפנה ברק ארז, **משפט מינהלי**, כרך א', פרק 11, פסקה 11.3, עמ' 373).

(2010)). כפי שניתן לראות בהחלטות בית המשפט העליון שהוזכרו לעיל, עקרון מנחה זה הופעל גם בסוגיה הספציפית שהעלה הסניגור, ונקבע כי התביעה מוסמכת לשנות החלטה שקיבלה לסגור תיק. כלומר, בצד הזכות הקבועה בחוק להגיש ערר על החלטה לסגור תיק לגורם בכיר יותר במערכת אכיפת החוק, נשמרת הזכות להשיג על החלטה לסגור את התיק בפני הגוף שהחליט על סגירתו, ובמקרה זה בהתאם להנחיית פרקליט המדינה ראתה התביעה בערר שהגיש המתלונן משום השגה.

6. מן האמור לעיל עולה כי התביעה הייתה מוסמכת להורות על הגשת כתב אישום על אף החלטתה הקודמת לסגור את התיק. כיוון שכך, אני דוחה את הטענה המקדמית של הסניגור ככל שהיא נסמכת על טענה לפעולה בחוסר סמכות.

7. הסניגור יודיע עד ליום 23.3.2020 אם מוצה מבחינתו שלב הטענות המקדמיות.

8. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים, ותקבע תזכורת פנימית ביומן ביום 24.3.2020.

ניתנה היום, י"ג אדר תש"פ, 09 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.